

Waarderend Archeologisch Onderzoek
te Oudenburg, hoek Hoogstraat – Marktstraat
(12, 13, 16 t.e.m. 19, 23 en 24 maart 2009)

Oudenburg, 2009

Colofon

Archeologisch Rapport Oudenburg 3
Waarderend archeologisch Onderzoek te Oudenburg, hoek Hoogstraat - Markstraat

Uitvoering:	W. Dhaeze (Stad Oudenburg) S. Vanhoutte (VIOE)
Topografie:	J. Van Laecke (VIOE)
Opdrachtgever:	R. Grauwet (GraVer Construct bvba)
Auteurs:	W. Dhaeze S. Vanhoutte
Wetenschappelijke advisering:	S. Vanhoutte M. Dewilde (VIOE)
Beeldmateriaal:	W. Dhaeze

Inhoudsopgave

1. Inleiding	4
2. Belang van de site.....	5
3. Historische bronnen en kaartmateriaal.....	5
4. Ouder archeologisch onderzoek in de omgeving.....	5
5. Onderzoek.....	6
5.1. Proefsleuf 1 (fig. 7)	6
5.2. Proefsleuf 3 (fig. 8 en plaat 1)	6
5.3. Proefsleuven 2 en 4	12
6. Vondsten en datering	14
7. Discussie en besluit.....	14
8. Aanbevelingen.....	15
9. Literatuur	15

1. Inleiding

GraVer Construct bvba plant de bouw van een appartementenblok op de hoek van de Hoogstraat met de Marktstraat. Ter voorbereiding van de werken, waarvan de start voorzien is in de tweede helft van 2009, werden eind 2008 twee huizen met kelder gesloopt (Hoogstraat 2 & 4), evenals een berging en een keermuur. De percelen waarop zal worden gebouwd, zijn op het kadaster te lokaliseren op afdeling 1, sectie B, 648E, 682N en 683M.

Doordat dit areaal gelegen is in de historische stadskern van Oudenburg implementeerde de Stad Oudenburg in de bouwvergunning om voorafgaand aan de werken een waarderend archeologisch onderzoek op de terreinen te laten plaatsvinden. Dit werd uitgevoerd door Wouter Dhaeze en Sofie Vanhoutte. Het kraanwerk werd verricht door het bedrijf van U. Vandenbroucke.

Het waarderend archeologisch onderzoek alsook de voor u liggende rapportage werden gefinancierd door de bouwheer.

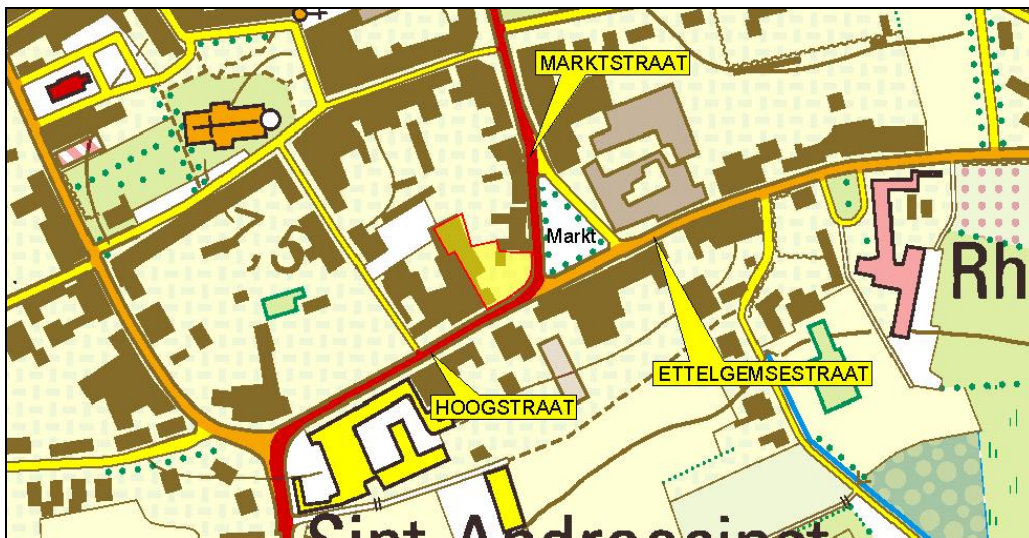

Fig. 1. Topografische kaart met aanduiding in doorschijnend geel van de geplande zone.

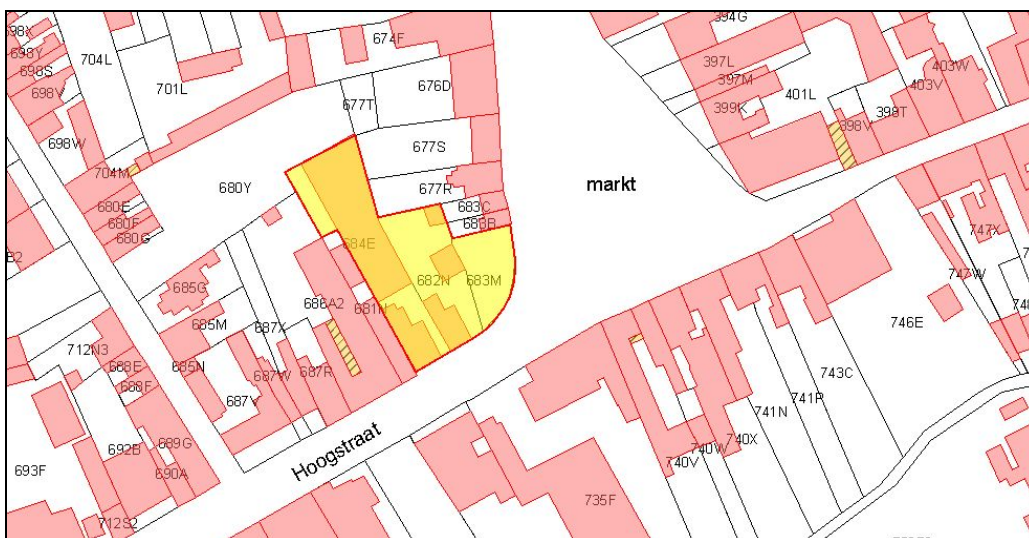

Fig. 2. Uittreksel uit kadasterkaart met aanduiding in doorschijnend geel van het onderzoeksgebied.

Fig. 3. Hoek Hoogstraat-Marktstraat vanuit het zuidoosten.

2. Belang van de site

Het belang van de site ligt in het feit dat ze gelegen is in het centrale deel van Romeins én middeleeuws Oudenburg. Het terrein ligt net buiten het Romeinse *castellum*, onmiddellijk buiten de zuidoostelijke hoek ervan. Zoals heden ten dage, lag het terrein in de Middeleeuwen aan de markt (§ 3).

3. Historische bronnen en kaartmateriaal

Op de hoek Marktstraat-Hoogstraat situeert J. Gysseling de 'Oude Halle'. De oudste bron die deze halle vermeldt, dateert uit het einde van de 12de eeuw. De andere vermeldingen zijn te plaatsen in de 14de, 15de en 16de eeuw. Uit de bronnen blijkt dat deze halle er in het midden van de 16de eeuw niet meer stond of dat het gebouw een andere functie had: *de slotetele ... ende was wylent de Halle*, 1555, R O 54, 5; *ende was wylent houde Halle van oudenburch*, 1570, R A 2, 1 v (Gysseling 1950, 136-137 en kaart I). De 'nieuwe' halle werd aan de overzijde van de markt gebouwd (Marktpllein 15). Daar is nu een appartementencomplex en een Axa-filiaal gevestigd. Tijdens de bouw van dit gebouw vond jammer genoeg geen archeologische begeleiding plaats. Ooggetuigen zeggen dat men tijdens de werkzaamheden op gewelven stootte. De hallen speelden in de middeleeuwse steden een belangrijke rol. Ze lagen altijd aan een markt en werden gebruikt als opslag- en handelsplaats, maar konden tevens dienst doen als vergaderplaats voor de stadsbestuurders.

Ook oude kaarten, zoals de kaart van Sanderus (1641) en de kaart van Ferraris (1771-1778)) geven informatie over de aard van de bewoning gelegen aan de Markt van Oudenburg. Op deze kaarten is geen halle meer te onderscheiden, maar wel burgerhuizen.

4. Ouder archeologisch onderzoek in de omgeving

In het najaar van 1984 vonden er in het centrum van Oudenburg grootschalige wegeniswerken plaats. Het wegtracé werd tot op ca. 1,50 m onder het voetpadniveau afgegraven en vervangen door zand. Tijdens deze werkzaamheden kwam over de gehele lengte van de Marktstraat een dik pakket met

13de-eeuwse ophogingslagen aan het licht. In dit pakket waarvan de bodem niet werd bereikt, werd heel wat huishoudelijk afval aangetroffen. (Hillewaert & Hollevoet 1994)

In 2003 werd aan de Hoogstraat nr. 5 en 7, n.a.v. de afbraak van twee woningen en de plannen voor een nieuwbouw, een verkenningssleuf gegraven van 83 m lang en 1,80 m breed. In deze sleuf werden bewoningssporen uit de Romeinse tijd en ophogingspakketten uit de 12de en 13de eeuw, alsook, aan de straatkant, kelders van 14de/15de eeuwse woningen aangesneden. (Vanhoutte 2001/2002)

5. Onderzoek

Om de opbouw van het terrein maximaal te begrijpen, werd gekozen voor het machinaal graven van proefsleuven (fig. 7). Daarbij werd gepoogd om niet enkel middeleeuwse en postmiddeleeuwse niveaus te begrijpen, maar ook het Romeinse niveau. De nummers die in de tekst in het vet staan, verwijzen naar de spoornummers die op figuren 7 en 8 en plaat 1 staan.

5.1. Proefsleuf 1 (fig. 7)

Een eerste, korte proefsleuf werd getrokken in de noordwestelijke hoek. Het doel van deze proefsleuf was na te gaan of de zuidelijke verdedigingsgracht van het laat-Romeinse *castellum* tot hier reikte. Deze gracht had volgens S. Vanhoutte een breedte van 30 m (Vanhoutte 2007, 204). De Romeinse gracht werd niet gevonden, wel (laat)middeleeuwse en latere opvullingslagen die vermoedelijk deel uitmaakten van een in de Middeleeuwen gegraven gracht. De bodem van de gracht snijdt het Pleistocene zand (= moederbodem) op een diepte van ca. 3,80 m onder het maaiveld (ca. 6 m TAW). In de moederbodem werden geen Romeinse sporen waargenomen. Vermoedelijk bevinden we ons hier dus reeds buiten de Romeinse verdedigingsgracht.

5.2. Proefsleuf 3 (fig. 8 en plaat 1)

Proefsleuf 3 heeft een NO-ZW oriëntatie. De sleuf heeft een dichte densiteit aan uitbraaksporen van muren, waarbij de diepte van afbraak verschilde van plaats tot plaats. Zogoed als alle middeleeuwse en post-middeleeuwse funderingsmuren waren minstens tot 1 m onder het huidige maaiveld uitgebroken. Een eerste fase van uitbraak vond plaats in de Nieuwe Tijd. Een tweede belangrijke afbraakfase vond plaats in de jaren '46-'47 van de vorige eeuw toen langs de noordoostelijke zijde van het terrein twee cafés werden afgebroken om plaats te maken voor garagebedrijf Baecke. Ook de uitbraak van de kelders van de gebouwen langs de Hoogstraat (2 & 4) in het najaar van 2008 zorgde voor een verstoring van de archeologische lagen.

Op het noordprofiel van deze proefsleuf kon de stratigrafie van het terrein afgelezen worden (pl. 1). Deze proefsleuf was bijzonder leerzaam voor het begrijpen van de stratigrafie van het terrein (pl. 1). Op twee plaatsen in de proefsleuf kon de moederbodem bereikt worden (pl. 1: geel). Rechts van muur 6 bevindt het Pleistoceen zand zich op een diepte van ca. 240 cm onder het maaiveld (fig. 9), links van muur 5 op een diepte van ca. 280 cm onder het maaiveld. Ter hoogte van muur 5 werd de moederbodem afgedekt door een ca. 3 cm dik zwart, zandig bandje. Misschien betreft het een restant van de originele A1.

Bovenop het Pleistoceen zand bevindt zich een dik pakket ophogingslagen uit de 12de en 13de eeuw (pl. 1: donkergrijs) (fig. 9). Deze ophogingslagen bestaan uit bruingrijs of grijs, kleiig zand. Deze lagen hebben over het algemeen een sterk humeus karakter en bevatten veel huishoudelijk afval bestaande uit scherven gewoon grijs aardewerk, metaalslakken, dierlijk bot (slachtafval) en gesteentefragmenten. In dit pakket werden op een aantal plaatsen brandlagen, bestaande uit roodverbrande grond, witgrijze aslaagjes en zwarte banden, opgemerkt (fig. 10). Op verschillende plaatsen en dieptes in het volmiddeleeuws pakket kwamen sporen aan het licht (12, 13, 14 en 15). 14 is te interpreteren als een

greppel. Deze verschillende uitgravingen wijzen op een intense activiteit in de volle Middeleeuwen. Het in deze lagen aangetroffen aardewerkspectrum is dezelfde als deze gevonden tijdens het uitgraven van het wegcunet in de Marktstraat (Hillewaert & Hollevoet 1994). Deze scherven worden gedateerd in de vroege 13de eeuw.

Fig. 7. Algemeen grondplan met aanduiding van de proefsleuven en de erin aangetroffen sporen. De funderingen van het laatmiddeleeuwse gebouw zijn in het groen aangeduid, de overige sporen in het blauw. In stippellijn hypothetische vervollediging van de funderingsmuren van het laatmiddeleeuwse gebouw.

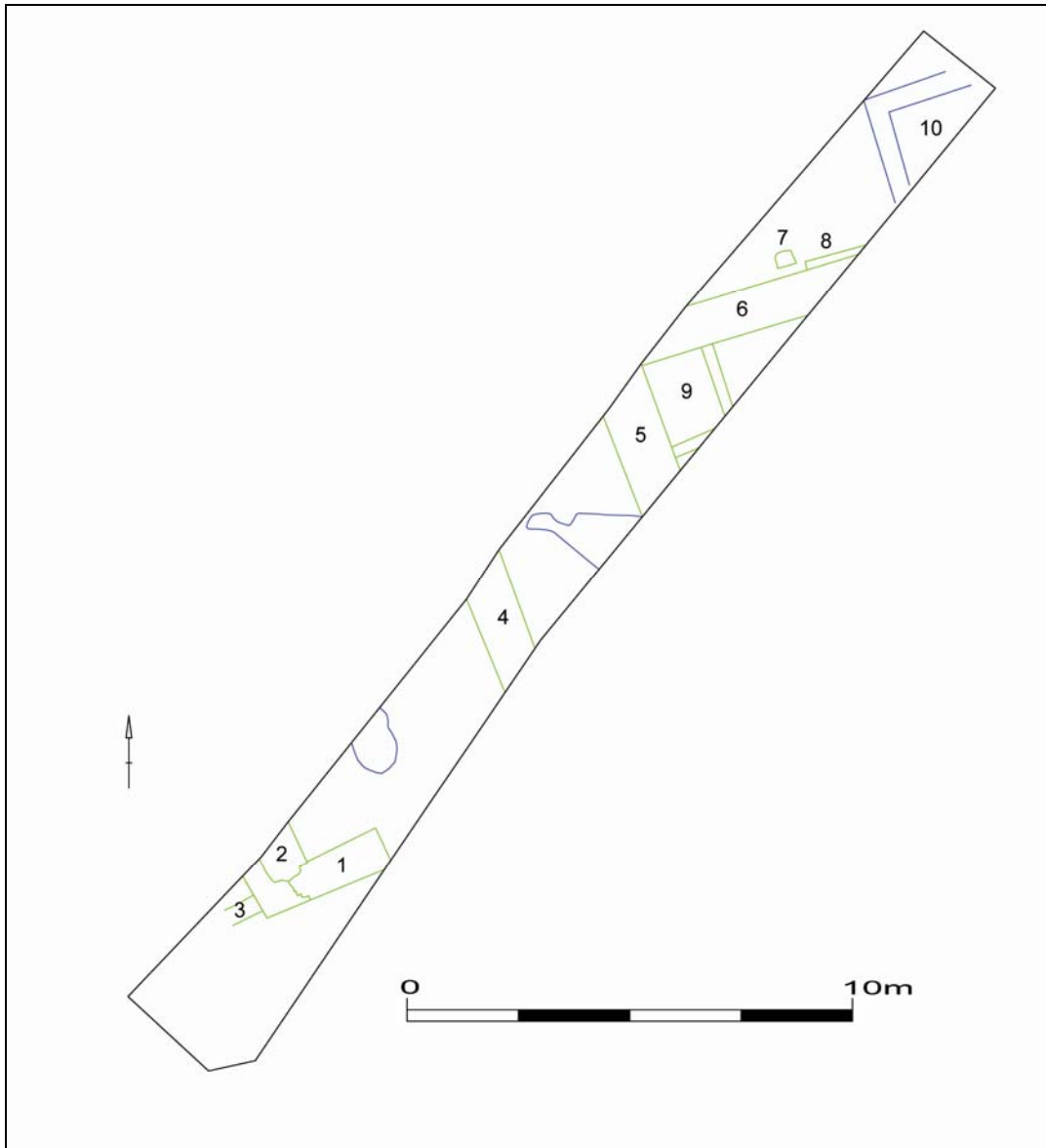

Fig. 8. Proefsleuf 3.

Fig. 9. Detail van het noordelijke profiel van proefsleuf 3 (ten oosten van muur 6). Zicht op de stratigrafie met onderaan de moederbodem (geel), met daarbovenop een dik pakket volmiddeleeuwse lagen.

Fig. 10. Brandlaag (d.m.v. witte pijlen aangeduid) in proefsleuf 3, aan weerszijden van muur 6.

Dit volmiddeleeuwse pakket wordt gesneden door een reeks imposante funderingsmuren die vermoedelijk tot eenzelfde groot laatmiddeleeuws gebouw toebehoren (1, 2, 4, 5 en 6). Ze zijn gemiddeld 1 m breed. Gezien de aanzienlijke breedte moet hier een groot, openbaar gebouw gestaan hebben.

De zuidwestelijke hoek van dit gebouw werd aangesneden in het westelijke uiteinde van proefsleuf 3 (fig. 11). Vermoedelijk ligt de noordwestelijke hoek van het gebouw in proefsleuf 2 (*infra*). Deze hoek is gevormd door de ZZW-NNO georiënteerde muur 1 en de haaks daarop staande muur 2. Hoewel beide muren in dezelfde fase werden gebouwd, is muur 2 veel dieper gefundeerd en heeft ze maar een lengte van 3 m. De geringe lengte van funderingsmuur 3 (3 m) lijkt aan te geven dat de bovenbouw uit een portiek bestond. Beide muren zijn opgebouwd uit voornamelijk rode bakstenen en in mindere mate uit gele bakstenen. Voor het voegen van de stenen gebruikte men grijsgroen zand (dit geldt ook voor de andere muren). De baksteenformaten bedragen 25 à 28 x 12 à 13 x 5 à 6 cm. Van muur 1 is enkel nog de onderste rij bewaard gebleven. Muur 2 loopt veel dieper door. De onderste lagen van muur 2 kunnen bestempeld worden als kistwerk. De parementen bestaan uit kops gelegde moefen (soms werden halve moefen gebruikt), de binnenkant bestaat hoofdzakelijk uit halve moefen. Hoger werden de bakstenen zowel kops als in de lengte gelegd. Er is te weinig bewaard om te bepalen welk type metselverband werd toegepast. Tegen het westelijke uiteinde van muur 2 werd een 37 cm brede funderingsmuur bestaande uit halve moefen gebouwd (3).

Muren 4 en 5 (fig. 11 en 12) liggen parallel met 2. Ze zijn even diep gefundeerd als muur 2 (schommelend rond 7,50 TAW). Het zijn brede funderingsmuren bestaande uit rode en in mindere mate uit gele bakstenen. De baksteenformaten bedragen eveneens 25 à 27 x 12 à 13 x 5 à 6 cm. De parementen bestaan uit kops of in de lengte gelegde volledige en halve moefen. De binnenkant bestaat uit brokken en halve moefen. Als metselverband werd deels een wild, deels een staand verband toegepast. De westelijke parementen van beide muren hebben onderaan een recht verloop, naar boven toe hellen ze lichtjes naar buiten. In de bovenste lagen werden gerecupereerde bakstenen gebruikt. Dit wijst vermoedelijk op een herbouw.

Muur 6 (fig. 10) maakt wellicht deel uit van de noordelijke funderingsmuur van het grote laatmiddeleeuwse gebouw. Breedte, diepte, soort baksteen, baksteenformaten, soort voegsel en metselverband sluiten aan bij de andere funderingsmuren. Het baksteenformaat bedraagt 27 x 12,5 à 13 x 7 cm. De onderste drie lagen van de funderingsmuur zijn koplagen, erboven lagen bakstenen zowel kops als in de lengte. Aan de buitenzijde van deze muur kwamen twee bijkomende structuren aan het licht (7 en 8) (fig. 13). Een eerste structuur is de restant van een sokkel bestaande uit vijf lagen rode en gele baksteen (hoogte 37cm). Doordat deze sokkel niet leunt tegen muur 6 kan het geen steunbeer zijn. Structuur 8 bestaat uit één laag van één rij bakstenen die tegen muur 6 is aangebouwd.

Voor de datering van het groot laatmiddeleeuws gebouw zijn we enkel aangewezen op het baksteenformaat. De grootte van de bakstenen plaatst de constructie in de tweede helft van de dertiende eeuw (mondelinge mededeling M. Dewilde).

Fig. 11. Muren 1 en 2: zuidwestelijke hoek van het groot laatmiddeleeuws gebouw.

Fig. 11. Muur 4.

Fig. 12. Muur 5 (voorgond), muur 6 (achtergrond). Vanuit ZW.

Fig. 13. Zicht op muur 6, sokkel 7 en structuur 8.

In proefsleuf 3 werd ook een beerput (9) aangetroffen (fig. 14 en 15). Deze structuur had een rechthoekig grondplan, met binnenzijdes van 1,40 op 1,80 m. Ze was vooral opgebouwd uit rode, in mindere mate uit gele baksteen (baksteenformaat: 26à17 x 12à13 x 5,5à6 cm). De noordelijke en westelijke zijdes waren ingewerkt in muren 5 en 6; de oostelijke en zuidelijke zijdes bestonden uit één rij bakstenen. Uit het muurwerkverband blijkt duidelijk dat de beerput uit de aanlegfase van het grote laatmiddeleeuwse gebouw stamt. De bodem van de beerput bevond zich ca. 160 cm onder het opgravingsvlak/ca. 360 onder het maaiveld. In de opvulling van de beerput werden vier lagen herkend: onderaan bestond de beerput uit een sterk organisch, mestrijk pakket met veel organische resten (zaden, vruchten, slachtafval, schelpen, ...) en vondsten (laag d). Dit pakket werd afgedekt door een grijsgroene, kleiige band (laag c). Bovenop deze kleiige band lag een afvallaag met bijzonder veel vondsten, waaronder potten en kannen in geglaazuurd aardewerk en steengoed, glazen ribbelbekers (fig. 17) en een klein beeldje in pijpenaarde met de voorstelling van het kindje Jezus die in zijn handen een duif vasthoudt (fig. 16) (laag b). Het materiaal in laag b is typologisch hetzelfde als dat van laag d. Wellicht hoort dit materiaal thuis in de 15de-16de eeuw. Het grote chronologische verschil tussen het in gebruik nemen van de beerput (als latrine) (tweede helft 13de eeuw) en de vondsten in de opgavelagen (15de – 16de eeuw), geeft aan dat men gedurende lange tijd de beerput geregeld heeft gelegegd.

Fig. 14. Zicht op de zuidwestelijke hoek van de beerput (9).

Fig. 15. *Zicht op de vulling van de beerput (9).*

Fig. 16. *Kind Jezus in pijpjarde.*

Fig. 17. *Fragmenten van een ribbelbeker in glas.*

Bovenop de volmiddeleeuwse pakketten bevinden zich pakketten uit de late Middeleeuwen en de post-Middeleeuwen. Aan het noordelijk uiteinde van proefsleuf 3 werd in het noordprofiel bovenop de volmiddeleeuwse ophogingslagen een dunne brandlaag opgemerkt. Ten westen van muur 5 werd vastgesteld dat bovenop het volmiddeleeuwse pakket een 10 cm dik pakket grijsgroene klei werd aangebracht. Wellicht gaat het om een nivelleringslaag. Daarbovenop bevinden zich post-middeleeuwse, zandige ophogingslagen. Dit pakket wordt op twee plaatsen gesneden door een verkooldde paal (11). Daarboven werd een reeks loop- en brandlagen genoteerd.

5.3. Proefsleuven 2 en 4 (fig. 7)

De tweede proefsleuf heeft een N-Z oriëntatie en een lengte van ca. 16 m. Aan de noordzijde werd een middeleeuwse gracht aangesneden (17) – dezelfde als die in de eerste proefsleuf. De opvulling bestaat uit bruingrijs, kleiig zand met veel organisch materiaal (schelpen, graten, slachtafval) en scherven aardewerk. Wellicht werd in deze gracht ook de inhoud van beerputten geloosd. Deze grachtvulling

wordt afgedekt door een groengrijs, kleiig puinpakket (fig. 18). Uit deze laag werden een kaarshouder in koperlegering en glasfragmenten gerecupereerd. De gracht botst tegen een middeleeuwse muur (18). Het betreft een funderingsmuur die tot een diepte van 110 cm onder het maaiveld was ontmanteld. Door de hoge grondwaterstand was het niet mogelijk om de onderkant van deze muur te bepalen. Deze muur heeft een breedte van 75 à 80 cm, is gebouwd uit voornamelijk rode en wat gele bakstenen in regelmatig metselverband en is gevoegd met groengrijs, kleiig zand. De baksteenformaten (25,5 à 27 x 12 à 12,5 x 5 à 6 cm) dateren deze muur in de late Middeleeuwen. Ten zuiden van deze muur kwam een vierkante structuur met buitenwerkse zijdes van ca. 2,20 m aan het licht (19). Deze structuur heeft geen vloer en de vier zijdes zijn opgebouwd uit twee rijen rode en gele baksteen (26 x 12,5 x 5 cm). Parallel met de oostzijde van 19 en haaks op 18 werd een ca. 4,5 m lang uitbraakspoor van een muur waargenomen (20).

Fig. 18. *Middeleeuwse gracht (17) en noordelijke muur (18) in proefsleuf 2.*

Aan de zuidelijke rand van proefsleuf 2 kwam de grotendeels uitgebroken hoek van een funderingsmuur aan het licht (21) (fig. 19). Deze hoek maakte wellicht deel uit van hetzelfde laatmiddeleeuwse gebouw als dat aangetroffen in proefsleuf 3. Deze funderingsmuur is opgebouwd uit rode en gele bakstenen en heeft dezelfde baksteenformaten als de muren in proefsleuf 3 (25,5 à 28 x 12 à 13 x 6 cm). Zoals in proefsleuf 3 snijdt ook deze muur volmiddeleeuwse ophogings- en brandlagen.

In de zuidelijke helft van proefsleuf 4 en langs de zuidwestelijke zijde van proefsleuf 2 werden enkele muren, een uitbraakspoor van een muur en een hardplaat van een postmiddeleeuws woonhuis gevonden (fig. 7: 22 t.e.m. 27). Deze structuren snijden een dikke postmiddeleeuwse, sterk humeuze en houtskoolrijke afval laag. Muren 22, 23 en 24 bestaan uit gerecupereerde rode en gele bakstenen. Deze muren zijn minder breed, minder diep gefundeerd en minder zorgvuldig opgebouwd als de laatmiddeleeuwse muren in proefsleuf 3. De hardplaat (25) meet 60 bij 80 cm en bestaat uit één laag rode baksteen (14 x 11 x 5 cm).

Fig. 19. Grotendeels uitgebroken muur (21) aan de zuidelijke rand van proefsleuf 2.

6. Vondsten en datering

De vondsten konden nog niet worden verwerkt. In dit rapport zal enkel een eerste indruk worden gegeven.

Uit de Romeinse periode dagtekenen een paar scherven waaronder een wandscherf van een pot in *terra sigillata*.

In de ophogingslagen uit de volle Middeleeuwen kwam een relatief grote hoeveelheid huishoudelijk afval bestaande uit scherven gewoon grijs aardewerk, metaalslakken, dierlijk bot (slachtafval) en gesteentefragmenten aan het licht. Het in deze lagen aangetroffen aardewerkspectrum is dezelfde als deze gevonden tijdens het uitgraven van het wegcunet in de Marktstraat (Hillewaert & Hollevoet 1994). De scherven gevonden op de site dateren uit de 12de eeuw en de vroege 13de eeuw.

Hoewel de laatmiddeleeuwse fase duidelijk vertegenwoordigd is door een groot gebouw, zijn vondsten die aan deze fase zijn toe te schrijven gering. In de aanlegslouven van de funderingen van het gebouw werden geen vondsten gedaan. Voor de datering van dit gebouw zijn we aangewezen op het formaat van de bakstenen gebruikt voor de bouw ervan. De grootte van de bakstenen plaatst de constructie wellicht in de tweede helft van de dertiende eeuw (mondelijke mededeling M. Dewilde). Wel goed vertegenwoordigd zijn vondsten uit de post-Middeleeuwen. Vooral de 15de en 16de eeuw lijken vertegenwoordigd te zijn. Materiaal uit deze periode is talrijk aanwezig in een aantal nivellerings- en brandlagen, alsook in de vulling van de beerput aangesneden in proefsleuf 3.

In deze beerput werden bijzonder veel vondsten gedaan, waaronder potten en kannen in geglaazuurd aardewerk en steengoed, glazen ribbelbekers en een klein beeldje in pijpaarde met de voorstelling van het kindje Jezus die in zijn handen een duif vasthoudt (fig. 16 en 17).

7. Discussie en besluit

Het verkennend onderzoek leverde geen Romeinse sporen op. In de noordwestelijke hoek van het terrein werd een proefsleuf gegraven om na te gaan of de rand van de zuidelijke gracht van het laat-Romeinse *castellum* tot daar reikte. Dit was niet het geval. Over de hele lengte van proefsleuf 4 en op een aantal plaatsen in proefsleuf 3 werd gegraven tot het Pleistocene zand. Ook op deze plaatsen werden geen Romeinse sporen aangesneden. Mogelijk zijn deze tijdens de diverse werkzaamheden in de Middeleeuwen vergraven. Wat opviel is dat er met uitzondering van enkele scherfjes, op de site geen vondsten uit de Romeinse periode werden gevonden.

In tegenstelling tot de site Spegelaere ter hoogte van de zuidwestelijke hoek van het *castellum* werden geen lagen, structuren of vondsten uit de vroege Middeleeuwen gevonden (Vanhoutte 2007, 224-227). Over het gehele terrein werd een dik pakket volmiddeleeuwse ophogingslagen aangetroffen die op minstens één plek 140 cm dik was. Qua opbouw en vondsten sluit dit pakket aan bij het pakket aangetroffen tijdens de wegwerkzaamheden in de Marktstraat. Naast ophogingslagen werden op een aantal plaatsen in het profiel grachten en greppels uit de volle Middeleeuwen waargenomen. De belangrijkste vondst zijn de funderingsmuren van een laatmiddeleeuws gebouw. De aanzienlijke breedte van deze muren (minstens 1 m) geeft aan dat hier een imposant gebouw bestaande uit minstens twee bouwlagen stond. Het baksteenformaat plaatst het gebouw in de tweede helft van de dertiende eeuw (mondelijke mededeling M. Dewilde). Het gebouw was 10 m breed en minstens 19 m lang, wellicht ca. 23m. Waarschijnlijk kan dit gebouw vereenzelvigd worden met de in de historische bronnen vermeldde 'Oude Halle'. Tot wanneer dit gebouw in gebruik was, kan enkel verder archeologisch onderzoek duidelijk maken.

Na de afbraak stonden op deze plek huizen van welgestelde burgers. Deze huizen staan afgebeeld op enkele historische kaarten. Doordat op het terrein de meeste muren zijn uitgebroken, schiet er van deze bewoning niet zo veel meer over. Enkel in proefsleuven 2 en 4 werden mogelijke resten van deze postmiddeleeuwse bewoning aangetroffen.

8. Aanbevelingen

Het proefsleuvonderzoek heeft aangetoond dat de hoek Hoogstraat-Marktstraat een archeologisch belangrijke zone is. Vooral de funderingsmuren van de oude halle zijn van uitzonderlijk belang voor de geschiedenis van middeleeuws Oudenburg. Gezien het belang ervan is het aan te bevelen om ter hoogte van deze halle archeologisch vervolgonderzoek te laten plaatsvinden.

9. Literatuur

COOMANS T. & VAN ROYEN H. (eds.) 2008: *Medieval Brick Architecture in Flanders and Northern Europe: The Question of the Cistercian Origin. Middeleeuwse baksteenarchitectuur in Vlaanderen en Noord-Europa*, Novi Monasterii 7, Koksijde.

GYSELING M. 1950: *Toponymie van Oudenburg, Nomina Geographica Flandrica, Monografie IV*, Brussel.

HILLEWAERT B. & HOLLEVOET Y. 1994: Huisvuil onder het wegdek. Een vroeg-13de-eeuwse aardewerkcomplex uit de Marktstraat te Oudenburg, in: *Archeologie in Vlaanderen 4*, 279-289.

VANHOUTTE S. 2001/2002: Een korte archeologische interventie ten zuiden van het Romeinse castellum te Oudenburg (prov. West-Vlaanderen), *Archeologie in Vlaanderen VIII*, Brussel, 219-228.

VANHOUTTE S. 2007: Het Romeinse castellum van Oudenburg (prov. West-Vlaanderen) herontdekt: de archeologische campagne van augustus 2001 tot april 2005 ter hoogte van de zuidwesthoek. Interim-rapport, *Relicta. Archeologie, Monumenten- en Landschapsonderzoek in Vlaanderen 3*, 199-236.

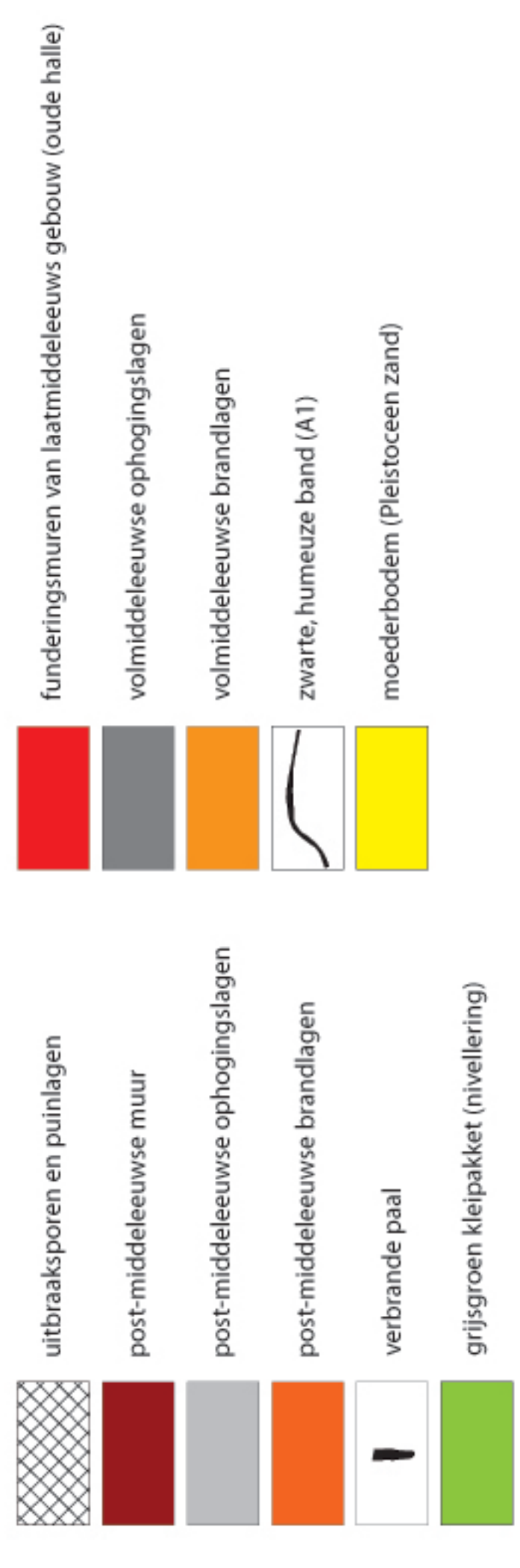
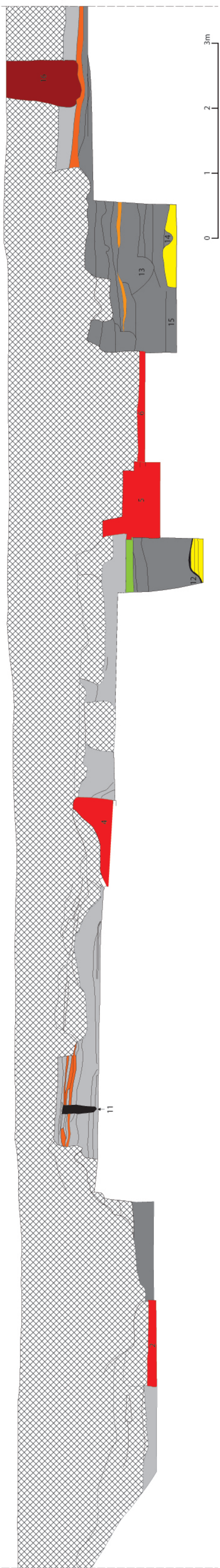
ZW

9.00 TAW

ND

-9.00 TAW

0 1 2 3m

Plaat 1. Noordprofiel van proefsleuf 3.